

Фикҳ дарслари (159-Дарс) Ҳаром қилувчи такбир

19:00 / 04.11.2021 4160

هُضْرَةُ الْيَتَعَكَّرُ نَمْلُكَ يَفِيَّةَ آءَاقَرَقَوُ اُمَايْقُالْ اَوُ اُمَيْرِحْتَلْ ا: اهُضْرَفْ
لْفَنَلْ اَوُرْتَوْلَاتْ اَعْكَرْ نَمْلُكَ يَفِي

اَوُ اَعْكَرْ اَوُ اَرَاصِقْ اُتَالَتْ اَوُ اَوْلِيْوَطْ اَفِي اُمُءَدْنَعَوُ اَفِي سُمْ اَوْبْ يَفَاتْ كُمْ اَوُ
اَدَّشْتَلْ اَرْدَقْ اَفِي اَعْلْ اَفِي اَعْلْ اَوُ اَفِي اَفِي اَوُ اَفِي اَفِي اَوُ اَفِي اَفِي اَوُ اَفِي اَفِي اَوُ
اَفِي اَفِي اَوُ اَفِي اَفِي اَوُ اَفِي اَفِي اَوُ اَفِي اَفِي اَوُ اَفِي اَفِي اَوُ اَفِي اَفِي اَوُ

Намознинг фарзи: таҳрима, қиём, фарзнинг икки ракъатининг ҳар бирида ҳамда витр ва нафлнинг ҳар бир ракъатида бир оят қироат қилиш.

Ўша бир оят билан кифояланган гуноҳкордир. Икковларининг наздида бир узун ёки уч қисқа оят қироат қилиш, рукуъ, пешона ва бурун ила сажда қилиш. Фатво шунга берилган. Ташаҳхуд миқдорича охирги қаъдада ўтириш. Намоздан чиқиш намозхоннинг амали ила.

Бу жумлаларда намознинг ичидаги фарзлари ҳақида сўз юритилмоқда. Келинг, уларни бирма-бир, батафсил ўрганиб чиқайлик. Ҳар бир ҳукмнинг шаръий далили билан ҳам қўлдан келганича танишайлик.

Намознинг фарзи (қуйидагилардан иборат):

1. Таҳрима.

Бу ердаги «таҳрима» намозни бошлашда айтиладиган такбирдир. Уни «такбири таҳрима», яъни «ҳаром қилувчи такбир» дейиш одат бўлиб қолган, чунки намоз ўқишни ният қилиб, «Аллоҳу акбар!» деб такбир айтиш билан намоз ўқувчига ушбу такбир айтишдан олдин ҳалол бўлган ишлар ҳаром бўлади. Намознинг ичида улардан ҳеч бирини қила олмайди.

Намозхон тик турган ҳолида ўзи эшитадиган қилиб, араб тилида «Аллоҳу акбар!» дейди. Такбирнинг бошқа тилдаги маъносини айтса бўлмайди. Имом қавмнинг баъзиси эшитадиган даражада такбир айтади. Такбирсиз намоз бўлмайди. Соқов бўлса, узри қабул бўлади.

Такбирнинг фарзлигига далиллар:

Аллоҳ таоло Муддассир сурасида:

رَبِّكَ فَكَذَّبَرُو

«**Ва Роббингни улуғла!**» деган (3-оят).

قَالَ مَلَسُو هِيَ لَعَلَّ يَصِيَّبَنَّ لَانَع ، هُنَّ عُلَّ لِيَضْرِبَنَّ عَن
«مَيْلَسْتَلَا هَلِيْلَحَتْ وَرِيْبُكَتَلَا هُمِيْرِحَتْ وَرُوْطَلَا لَصَلَا حَاتْفَم»
يَذْمُرْتَلَاو دُوَاد وَبَأْ هَاوْر

Али розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«**Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:**

«**Намознинг калити покликдир, унинг (бошқа ишларни) ҳаром қилувчиси такбирдир, ҳалол қилувчиси эса саломдир», дедилар».**

Абу Довуд ва Термизий ривоят қилишган.

قَالَ مَلَسُو هِيَ لَعَلَّ يَصِيَّبَنَّ لَانَع ، هُنَّ عُلَّ لِيَضْرِبَنَّ دَبَّعَن
«حِيْبُسْتَلَا وَهَ امَّنْ إِنْسَانَلَا مَالَكْ نَمُؤَيْشْ هَيْفْ لَحِي الْعَالَّ صَلَا وَدَهَّ نِإ»
دَمْحَآو دُوَاد يَبَأْ مَلَسُمُ هَاوْر . «نَارُقُلَا ءَارِقُو رِيْبُكَتَلَاو

Абдуллоҳ розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«**Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:**

«**Албатта, бу намозда одамларнинг каломидан ҳеч нарса мумкин эмас. У фақат тасбеҳ, такбир ва Қуръон қироатидан иборатдир»,**

дедилар».

Муслим, Абу Довуд ва Аҳмад ривоят қилишган.

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинган ҳадисда Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васаллам намозни нотўғри ўқиган одамга намозни ўргата туриб, жумладан, **«Қачон намозга турсанг, такбир айт»**, деганлар.

«Кифоя» китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди